

Хлустік М.А.

Академія рекреаційних технологій і права

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Статтю присвячено дослідженню питання про визначення терміну «правоохоронний орган», оскільки, незважаючи на часте вживання цього поняття в науковій і професійній сфері та побутовій лексичі, віднайти чітке його визначення та вичерпний перелік усіх правоохоронних органів нині практично неможливо. Серед науковців та юристів-практиків немає єдиної думки з цього приводу. Незважаючи на значний інтерес до цієї проблематики та наявність досить значної кількості наукових публікацій із цієї теми, більшість важливих питань залишаються невирішеними та дискусійними. Насамперед такий стан речей пов'язаний із відсутністю зрозумілого та чіткого тлумачення терміну «правоохоронні органи» та пов'язаних із ним категорій, що є причиною неоднозначного розуміння та подекуди суперечливого законодавчого визначення цих понять.

У статті проаналізовано різні визначення та трактування поняття «правоохоронні органи», що пропонуються дослідниками в цій сфері. Акцентовано увагу на те, що більшість науковців дійшли висновку про необхідність систематизації усіх правоохоронних органів і використання цього поняття як суто наукового й узагальнюючого.

Звернуто увагу на те, що нормативно поняття «правоохоронні органи» теж не визначено. Термін цей хоч і вживається в текстах багатьох законодавчих актів України, але єдине більш-менш змістовне нині визначення поняття «правоохоронні органи» ми можемо знайти в Законі України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів». Але і в цьому визначенні перелік правоохоронних органів не є вичерпним, а критерії віднесення таких органів до цієї категорії не визначені. Зроблено висновок про те, що нині для існування юридичних підстав назвати той чи інший орган правоохоронним, необхідно або віднайти його в переліку, зазначеному у статті 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», або з'ясувати, чи закріплено за ним на законодавчому рівні виконання правозастосовної або правоохоронної функції. Іншими словами, з юридичної точки зору правоохоронними органами України є державні органи, визначені в законах України як правоохоронні чи такі, що здійснюють правоохоронні або правозастосовні функції.

Ключові слова: правоохоронні органи, правоохоронні та правозастосовні функції, правоохоронна діяльність, державні органи, правоохоронні органи України, працівник правоохоронного органу.

Постановка проблеми. Термін «правоохоронні органи» впродовж останніх десятиліть досить часто вживається в Україні як у науковій, професійній сфері, так і в побутовій термінології. Це поняття зустрічається у багатьох законодавчих актах та інших нормативних документах, проте віднайти чітке його визначення та вичерпний перелік усіх правоохоронних органів нині практично неможливо. Так само немає єдиної думки з цього приводу серед науковців та юристів-практиків.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження окремих питань, пов'язаних із правоохоронною діяльністю та правовим статусом правоохоронних органів, здійснювали такі вітчизняні науковці та практики, як О.М. Бандурка,

В.М. Гірич, Р.А. Калюжний, В.В. Коваленко, О.А. Мартиненко, М.І. Мельник, В.В. Нагорна, В.Я. Тацій, П.І. Хамула та інші. Проте, незважаючи на значний інтерес до цієї проблематики та наявність досить значної кількості наукових публікацій на цю тему, більшість важливих питань залишаються невирішеними та дискусійними. Передусім такий стан речей пов'язаний із відсутністю зрозумілого та чіткого тлумачення терміну «правоохоронні органи» та пов'язаних із ним категорій, що є причиною неоднозначного розуміння та подекуди суперечливого законодавчого визначення цих понять.

Постановка завдання. Мета дослідження – здійснення правового аналізу визначень терміну «правоохоронні органи», зазначених у законо-

давчих актах, юридичній літературі та наукових публікаціях; спроба встановити основні юридичні критерії, за якими ті чи інші органи визначаються як правоохоронні.

Виклад основного матеріалу. Як слушно зазначив В.Я. Тацій, «поняття «правоохоронні органи» є одним із найбільш невизначених в українському правознавстві, внутрішньо суперечливим і надмірним за обсягом» [1, с. 3]. У загальному розумінні до правоохоронних органів включають майже всі державні органи, які постійно чи тимчасово виконують правоохоронні функції або займаються правоохоронною діяльністю. Залежно від конкретного змісту такої діяльності нині деякі науковці нараховують до 80-ти органів, які можна вважати правоохоронними в нашій державі.

У науковій літературі знаходимо різні визначення та трактування поняття «правоохоронні органи» та пов'язані з ним терміни «правоохоронна діяльність», «правоохоронні функції».

Як зауважує В.Я. Тацій, «унаслідок широкого тлумачення правоохоронної функції до правоохоронних органів включаються майже всі органи виконавчої влади, які тією чи іншою мірою займаються виконанням правоохоронних функцій, тобто так чи інакше правоохоронною діяльністю» [1, с. 4].

В.М. Гірич вважає, що «правоохоронні органи – це державні органи, головним призначенням яких є здійснення правоохоронної діяльності». Зі свого боку правоохоронна діяльність, на думку цього автора, – «система контрольно-ревізійних, оперативно-розшукових, кримінально-процесуальних та адміністративно-примусових заходів, які здійснюються в порядку, визначеному законодавством, з метою підтримання правопорядку, виявлення і безпосереднього припинення правопорушень, що підпадають під дію Кримінального кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення, а також виконання кримінальних і адміністративних санкцій щодо правопорушників» [2].

В.Т. Маляренко в підручнику «Суд, правоохоронні та правозахисні органи України» зазначає, що під правоохоронним органом розуміють «державну установу (або державну юридичну особу), яка діє в системі органів влади й виконує на основі закону державні функції (владні, організаційно-розпорядчі, контрольно-перевірочні тощо) в різних сферах внутрішньої та зовнішньої діяльності Української держави» [3, с. 9]. На основі аналізу взаємопов'язаних елементів, які входять до складу юрисдикції правоохоронних органів,

автор дійшов висновку, що «правоохоронний орган – це юрисдикційний орган, уповноважений державою виконувати в установленому законом порядку функції або завдання з охорони права, охорони правопорядку, розслідування або запобігання порушень права, відновлення порушеного права, захист національної (державної) безпеки, підтримання правопорядку, забезпечення стану законності» [3, с. 9].

Подібне визначення зазначено колективом авторів у навчальному посібнику «Судові та правоохоронні органи»: «правоохоронний орган – це державний орган, основним предметом діяльності якого є законодавчо визначені функції або завдання з охорони права, відновлення порушеного права або організація виконання покарання, захист національної (державної) безпеки, підтримання правопорядку, забезпечення стану законності» [4, с.20].

В.І. Литвиненко надав авторське визначення правоохоронних органів як збірного терміну, яким об'єднуються кілька груп державних органів, що «за характером встановлених законом повноважень у здійсненні правоохоронної діяльності є спеціалізованими у сфері охорони прав і законних інтересів людини, суспільства, держави або виконують правоохоронну функцію разом з іншими функціями» [5, с. 419].

Суперечки щодо змісту терміну «правоохоронні органи» тривають і досі. Як зазначає Н. Ярмиш, «зважаючи на це, науковці дійшли висновку про необхідність систематизації усіх правоохоронних органів і використання цього поняття як суто наукового й узагальнюючого» [6].

Нормативно поняття «правоохоронні органи» теж не визначено. В. Тацій вважає, що поняття «правоохоронні органи» набуло широкого вжитку після прийняття Конституції України 1996 року, в ч. 3 ст. 17 якої сказано, що забезпечення державної безпеки й захист державного кордону України покладаються на «відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація та порядок діяльності яких визначаються законом» [1, с. 4].

На нашу думку, це не зовсім вірно. Скоріше за все цей термін перейшов до нас у спадок ще з початку 90-х років. Адже поняття «правоохоронний орган», «працівник правоохоронного органу» активно вживалися ще до здобуття Україною незалежності та прийняття Конституції. Зокрема, у січні 1991 року Указом Президії Верховної Ради УРСР «Про посилення правового захисту працівників правоохоронних органів» Кримінальний

кодекс тоді ще Української радянської соціалістичної республіки 1960 року, який з певними змінами був чинний до 2001 року (далі – КК України-1960), було доповнено статтями 189-4 «Заподіяння тілесних ушкоджень працівникові *правоохоронного органу*» та 189-5 «Умисне знищення або пошкодження майна працівника *правоохоронного органу*». Статтю 123-1 «Захоплення заложників» було доповнено частинами четвертою та п'ятою такого змісту: "Захоплення чи утримання особи як заложника з метою спонукання державної, громадської установи або органу чи службової особи вчинити або утриматися від вчинення будь-якої дії як умови звільнення заложника карається позбавленням волі на строк до шести років. Дії, передбачені частиною 4 цієї статті, вчинені щодо працівника *правоохоронного органу* чи представника влади, а так само щодо його близьких родичів, або за попереднім зговором групою осіб, або особливо небезпечним рецидивістом чи поєднані із заподіянням потерпілому середньої тяжкості чи тяжкого тілесного ушкодження, караються позбавленням волі на строк від п'яти до п'ятнадцяти років" [7].

Якщо звернутися до Науково-практичного коментаря Кримінального кодексу України за станом законодавства на 25 травня 1994 року, то віднайдемо там роз'яснення, що потерпілими від злочину, передбаченого статтею 189-4 «Заподіяння тілесних ушкоджень працівникові *правоохоронного органу*» та злочину, передбаченого статтею 189-5 «Умисне знищення або пошкодження майна працівника *правоохоронного органу*», можуть бути суддя, народний засідатель, працівник прокуратури, органу внутрішніх справ або безпеки, а також близькі родичі цих осіб [8, с. 583-585]. Як бачимо, законодавець на той час до кола працівників *правоохоронних органів* відносив суддів та народних засідателів. Пізніше Законом України «Про внесення змін і доповнень до Кримінального, Кримінально-процесуального кодексів України і Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за посягання на життя, здоров'я і майно суддів, працівників *правоохоронних органів*, осіб, які беруть участь в охороні громадського порядку, та громадян» від 02 жовтня 1996 року до КК України-1960 були внесені зміни, внаслідок яких судді вже не ототожнювалися з працівниками *правоохоронних органів*, а входили до окремої категорії потерпілих від вищезазначених злочинів. Редакція статей 189-4 та 189-5 КК України-1960 відповідно була змінена, а назви тепер звучали так: «Заподіяння тілесних ушко-

джень судді або працівникові *правоохоронного органу*» та «Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді чи працівникові *правоохоронного органу*» [9]. Також була змінена редакція та назви статей 189-1, 189-2, 190-1 КК України-1960. Цікавим є те, що до нової редакції статті 190-1 «Посягання на життя судді, працівника *правоохоронного органу* у зв'язку з виконанням ними службових обов'язків, а також члена громадського формування з охорони громадського порядку або військовослужбовця у зв'язку з діяльністю, пов'язаною з охороною громадського порядку» було включено примітку, в якій зазначено, що «під терміном "працівник *правоохоронного органу*", що вживається у статтях 123-1, 189-1, 189-2, 189-4, 189-5 і 190-1, слід розуміти осіб, зазначених у частині першій статті 2 Закону України "Про державний захист працівників суду і *правоохоронних органів*" [9].

Закон «Про державний захист працівників суду і *правоохоронних органів*» (далі – Закон № 3781-ХІІ), який набрав законної сили 02 березня 1994 року, зі змінами та доповненнями лишається чинним і дотепер. Саме у статті 2 цього закону можемо знайти більш-менш змістовне та єдине нині визначення поняття «*правоохоронні органи*»: «*правоохоронні органи* – органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи й установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або *правоохоронні функції*» [10].

Але й у цьому визначенні, як вірно підкреслює В.М. Гірич, «правозастосовна діяльність протиставляється *правоохоронній*. Перелік *правоохоронних органів* залишився відкритим ("інші органи"), а критерії віднесення цих органів до цієї категорії – не визначеними. Крім того, у цьому переліку серед *правоохоронних органів* названі й деякі органи, якими *правоохоронні функції* виконуються лише у вельми обмеженому обсязі: «рибоохорона, державна лісова охорона» [11].

До 2018 року тлумачення терміну «*правоохоронні органи*» можна було віднайти в Законі України «Про основи національної безпеки України» (втратив чинність 08.07.2018): «*правоохоронні органи* – органи державної влади, на які Конституцією і законами України покладено здійснення *правоохоронних функцій*» [12]. У новому

Законі України «Про національну безпеку України», який замінив попередній, визначення цього поняття вже відсутнє, хоча саме словосполучення «правоохоронні органи» в тексті закону зустрічаються кілька разів, зокрема:

у пункті 17 частини 1 статті 1: «сили безпеки – *правоохоронні* та розвідувальні органи, державні органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, сили цивільного захисту та інші органи, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення національної безпеки України»;

у пункті 18 частини 1 статті 1: «сили оборони – Збройні Сили України, а також інші утворені відповідно до законів України військові формування, *правоохоронні* та розвідувальні органи, органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави»;

у частині 3 статті 7, в якій ідеться про забезпечення цивільного контролю з боку центральних органів виконавчої влади, що «мають у підпорядкуванні утворені відповідно до законів України військові формування, розвідувальні та *правоохоронні* органи» [13].

У статті 1 Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» (втратив чинність 08.07.2018 з прийняттям Закону України «Про національну безпеку України»), було визначено, що «*правоохоронні органи* – це державні органи, які відповідно до законодавства здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції» [14].

На сайті Верховної Ради України нам удалося відшукати цікавий документ, який містив тлумачення терміну «*правоохоронні органи*», – «Договір про порядок перебування та взаємодії співробітників правоохоронних органів на територіях держав – учасниць Співдружності Незалежних Держав», підписаний 04.06.1999 і такий, що має статус «чинний». Згідно зі статтею 1 цього Договору, «*правоохоронні органи* – це державні органи, які відповідно до національного законодавства Сторін забезпечують безпеку держави, суспільства, громадян та ведуть боротьбу зі злочинністю» [15].

Проаналізувавши вітчизняне законодавство, схилиємося до думки, що законодавець відносить правоохоронні органи до державних органів. Такий висновок можна зробити, враховуючи зміст Закону України «Про контррозвідувальну діяльність», у частині 4 статті 5 якого зокрема зазначено: «*правоохоронні та інші органи дер-*

жавної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації України, незалежно від форми власності, в межах, визначених законами України та іншими нормативно-правовими актами, сприяють органам і підрозділам Служби безпеки України у проведенні контррозвідувальної діяльності в інтересах забезпечення державної безпеки» [16].

Слід зазначити, що не всі закони, які регламентують діяльність органів державної влади, містять дефініцію «*правоохоронний*», хоча очевидно, що цей орган є правоохоронним. Наприклад, у Законі України «Про Національну поліцію» згадки про правоохоронний статус цього органу немає, хоча зрозуміло, що він таким є, оскільки виконує правоохоронні функції, оскільки однією з основних сфер, у котрих надаються поліцейські послуги, є «*охорона прав і свобод людини, а також інтересів суспільства й держави*» [17].

Деякі установчі документи державних органів містять пряму вказівку на їхній правоохоронний статус, наприклад:

у статті 1 Закону України «Про Державне бюро розслідувань» зазначено, що «Державне бюро розслідувань є державним *правоохоронним органом*, на який покладаються завдання щодо запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до його компетенції» [18];

у статті 1 Закону України «Про Службу безпеки України» вказано, що «Служба безпеки України – державний орган спеціального призначення з *правоохоронними функціями*, який забезпечує державну безпеку України» [19];

у статті 6 Закону України «Про Державну прикордонну службу України» зазначено, що «Державна прикордонна служба України є *правоохоронним органом* спеціального призначення [20] та інші.

Для уникнення плутанини та невизначеності погоджуємося з М.М. Бурбиною, який пропонує закріпити в законодавчих актах, які визначають завдання, функції та повноваження окремих правоохоронних органів, те, що вони є правоохоронними, як це, наприклад, зроблено в тексті Законів України «Про Службу безпеки України», «Про державну прикордонну службу України» та інших [21, с.28].

Висновки. Отже, підсумовуючи вищезазначене, можемо констатувати таке:

по-перше, до правоохоронних органів законодавець відносить насамперед органи, перераховані у статті 2 Закону № 3781-ХІІ, хоча перелік цей не є вичерпним;

по-друге, критерії віднесення тих чи інших органів до правоохоронних чітко невизначені, оскільки, крім конкретно зазначених у Законі № 3781-ХІІ, до правоохоронних органів також відносяться й «інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції»;

по-третє, хоч у тексті статті 2 Закону № 3781-ХІІ зазначено «інші органи», а не «інші державні органи», вбачається, що законодавець відносить до правоохоронних органів у розумінні Закону № 3781-ХІІ лише державні органи.

Отже, нині для того, щоб мати усі юридичні підстави назвати той чи інший орган правоохоронним, необхідно або відшукати його в переліку, зазначеному у статті 2 Закону № 3781-ХІІ, або з'ясувати, чи закріплено за ним на законодавчому рівні виконання правозастосовної або правоохоронної функції. Тобто правоохоронні органи України – це державні органи, визначені у законах України як правоохоронні чи такі, що здійснюють правоохоронні чи правозастосовні функції.

Список літератури:

1. Тацій В. Поняття та система правоохоронних органів: у контексті системних змін до Конституції України. *Загальні проблеми правової науки*. 2012. № 4 [71]. С. 3–17.

2. Гірич В.М. До проблеми визначення базових понять у контексті реформування правоохоронних органів. Аналітична записка. *Національний інститут стратегічних досліджень*. 13 травня 2013 р. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/nacionalna-bezpeka/do-problemi-viznachennya-bazovikh-ponyat-u-konteksti-reformuvannya> (дата звернення: 20.07.2021).

3. Маляренко В.Т. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України : підручник. Київ, Юрінком Інтер, 2007. 352 с.

4. Судові та правоохоронні органи: навч. посіб. / М.В. Ковалів та ін. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 388 с.

5. Литвиненко В. І. Поняття і класифікація завдань правоохоронних органів як суб'єктів протидії корупції в Україні. *Наукові праці НУ ОЮА*. 2015. № 16. С. 418–424.

6. Ярмиш Н. Зміст терміна «органи правопорядку, використаного у статті 131-1 Конституції України». *Вісник Національної академії прокуратури України*. – 2016. – № 4. – С. 79–84. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnaru_2016_4_14 (дата звернення: 20.07.2021).

7. Про посилення правового захисту працівників правоохоронних органів : Указ Президії Верховної Ради Української РСР від 18 січня 1991 р. № 647. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/647-12/ed19910118> (дата звернення 20.07.2021).

8. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / Ю.В. Александров та ін. Київ, 1994. 799 с.

9. Про внесення змін і доповнень до Кримінального, Кримінально-процесуального кодексів України і Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за посягання на життя, здоров'я і майно суддів, працівників правоохоронних органів, осіб, які беруть участь в охороні громадського порядку, та громадян : Закон України від 02 жовтня 1996 р. № 388. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/388/96-%D0%B2%D1%80/ed19961002> (дата звернення: 20.07.2021).

10. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3781. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12> (дата звернення 20.07.2021).

11. Гірич В.М. До проблеми визначення базових понять у контексті реформування правоохоронних органів. Аналітична записка. *Національний інститут стратегічних досліджень*. 13 травня 2013 р. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/nacionalna-bezpeka/do-problemi-viznachennya-bazovikh-ponyat-u-konteksti-reformuvannya> (дата звернення: 20.07.2021).

12. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 червня 2003 р. № 964. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/964-15> (дата звернення: 20.07.2021).

13. Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 р. № 2469. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19> (дата звернення: 20.07.2021).

14. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави : Закон України від 19 червня 2003 р. № 975. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/975-15> (дата звернення: 20.07.2021).

15. Договір про порядок перебування та взаємодії співробітників правоохоронних органів на територіях держав – учасниць Співдружності Незалежних Держав від 04 червня 1999 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_836/ed20010206/find (дата звернення: 20.07.2021).

16. Про контррозвідувальну діяльність : Закон України від 26 грудня 2002 р. № 374. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/374-15> (дата звернення: 20.07.2021).

17. Про Національну поліцію : Закон України від 02 липня 2015 р. № 580. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 20.07.2021).
18. Про Державне бюро розслідувань : Закон України від 12 листопада 2015 р. № 794. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19> (дата звернення: 20.07.2021).
19. Про Службу безпеки України : Закон України від 25 березня 1992 р. № 2229. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12> (дата звернення 20.07.2021).
20. Про Державну прикордонну службу України : Закон України від 03 квітня 2003 р. № 661. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/661-15> (дата звернення: 20.07.2021).
21. Бурбика М.М. Ще раз про визначення поняття «правоохоронні органи». *Актуальні проблеми права: теорія і практика*. 2013. №27. С.23-29.

Khlystik M.A. DEFINITION OF THE CONCEPT OF A LAW ENFORCEMENT AGENCIES IN THE LEGISLATION OF UKRAINE

The article is devoted to the study of the definition of the term «law enforcement agency», because, despite the frequent use of this concept in scientific, professional and everyday usage, it is almost impossible to find a clear definition and an exhaustive list of all law enforcement agencies today. There is no consensus among scholars and legal practitioners on this issue. Despite the considerable interest in this issue and the availability of a significant number of scientific publications on the subject, many important issues remain unresolved and debatable; and this is primarily due to the lack of clear and unambiguous interpretation of the term «law enforcement agency» and related categories, which is the cause of ambiguous understanding and in some places contradictory legislative definition of these concepts.

The article analyzes various definitions and interpretations of the concept of «law enforcement agencies» given by researchers in this field of study. It is emphasized that most scientists have come to the conclusion that it is necessary to systematize all law enforcement agencies and use this concept as a purely scientific and generalizing one.

It has been noted that the normative concept of «law enforcement agencies» is also not defined. Although this term is used in the texts of many legislative acts of Ukraine, the only more or less meaningful definition of the term «law enforcement agencies» can be found in the Law of Ukraine «On State Protection of Court and Law Enforcement Officials». But even in this definition, the list of law enforcement agencies is not exhaustive, and the criteria for assigning these bodies to this category are not defined. It is concluded that today, in order to have all the legal grounds to call a body law enforcement, it is necessary to either find it in the list specified in Article 2 of the Law of Ukraine «On State Protection of Court and Law Enforcement Employees», or to find out whether the performing of law enforcement function at the legislative level has been fixed to it. In other words, from a legal point of view, law enforcement agencies of Ukraine are state bodies that are defined in the laws of Ukraine as law enforcement agencies or those that perform law enforcement functions.

Key words: *law enforcement agencies, law enforcement functions, law enforcement activities, state bodies, law enforcement agencies of Ukraine, law enforcement officer.*